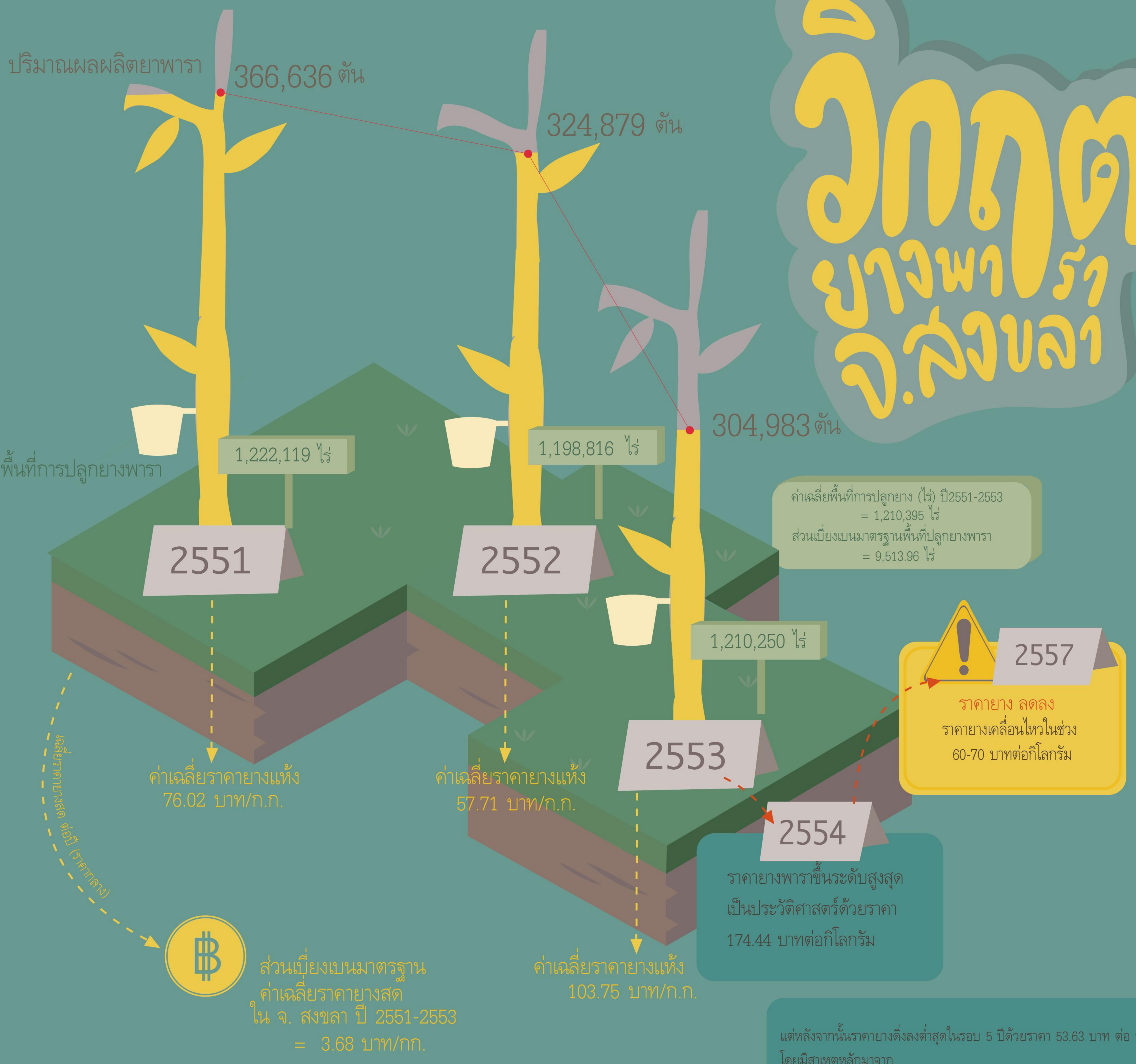

วิกฤต ยางพารา จ.สงขลา

การหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปริมาณผลผลิตยางพารา (ตัน) ปี 2551 - 2553

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$$\bar{X} = \frac{366,636 + 324,879 + 304,983}{3} = 332,166 \text{ ตัน}$$

ปี	X	X - $\bar{X}$	(X - $\bar{X}$) ²
2551	366,636	44,470	1,188,180,900
2552	324,879	2,713	53,100,369
2553	304,983	-17,183	738,915,484

$$SD = \sqrt{\frac{\sum (x-x)^2}{n}}$$

$$SD = \sqrt{\frac{1,980,196,758}{3}} = 25,691.74 \text{ ตัน}$$

- การแก้ปัญหายางพารายังยั่งยืนควรทำอย่างไร ?**
1. เพิ่มความต้องการใช้ยางธรรมชาติในประเทศแทนการส่งออก
  2. ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้ายางพารา โดยส่งออกเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อสิ่งแวดล้อมซึ่งจะช่วยลดผลกระทบจากความผันผวนราคาสินค้าเกษตร
  3. ควบคุมและบริหารจัดการด้านปริมาณการผลิต

สรุป
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของ พื้นที่ผลผลิต และ รายได้ตั้งแต่ปี 2551-2553 เปลี่ยนแปลงไปมากเพราะ เศรษฐกิจโลกตกต่ำและความต้องการยางพารา น้อยกว่าผลผลิต ที่มีปริมาณมากทำให้ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ผลผลิตและรายได้ในแต่ละปี

แต่หลังจากนั้นราคายางดิ่งลงต่ำสุดในรอบ 5 ปีด้วยราคา 53.63 บาท ต่อ ก.ก. โดยมีสาเหตุหลักมาจาก

เศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจจีนหรือ ผู้บริโภคยางอันดับ 1 ของโลกชะลอตัว

- ความต้องการยางของผู้บริโภคอยู่ในระดับต่ำ
- ผลผลิตยางโลกอยู่ในระดับสูง

ในระยะยาวอีก 2-3 ปีข้างหน้า โอกาสที่ราคายางจะกลับขึ้นมาเช่น ปี 54 นั้นเป็นไปได้ยาก เนื่องจากปริมาณผลผลิตยังมีมากกว่าความต้องการใช้ ส่งผลให้สต็อกยางโลกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ผลผลิตเพิ่มขึ้น >> ราคายางเพิ่มขึ้น >> พื้นที่ปลูกยางเพิ่มขึ้น

อ้างอิงข้อมูล
www.bangkokbiznews.com
โดย
คณาจารย์ ธีรธรนิ (ห้าง) ม.3/1 เลขที่ 2
วาทไฉ เจนวิวัฒน์ (เงิน) ม.3/1 เลขที่ 10
อริวัฒน์ สิลิพันธ์ (ปลื้ม) ม.3/1 เลขที่ 18
เคนญา วงศ์ไพบุลย์ (เคนญา) ม.3/1 เลขที่ 19